

Δυο πολύ αγαπημένα μου πρόσωπα, γνωριμίες σοβαρές βάρους σαράντα και 45 χρόνων αντίστοιχα, συμμετείχαν στο φετινό ράλυ «Αμαζών». Δεν γνωρίζω αν ο χαρακτηρισμός ράλυ είναι δόκιμος για την εκδήλωση που συμμετείχαν, αλλά αυτό δεν είναι το θέμα μας. Για την οδηγό ήταν η πρώτη φορά που μετείχε σε κάτι τέτοιο, ενώ ο συνοδηγός θεωρείται παμπάλαιος εμπειρότατος και διακεκριμένος.

Η οδηγός οδηγούσε για πρώτη φορά στη ζωή της πρώην Σοβιετικό όχημα. Κορίτσι από καλή οικογένεια από τα βόρεια προάστια, με Αγγλικά, Γαλλικά, πιάνο, σπουδές εις το εξωτερικόν και στα τοιαύτα, διατηρεί μια παιδιόθεν κλειστή σχέση με τον Λέοντα και ειδικότερα με κάτι εκδόσεις Roland Gaross και άνω, με ανοικτές οροφές τουλάχιστον, αν όχι cabrio κλπ.

Το παλικάρι, ...τέλος πάντων, ο δίπλα, έχει ανδρωθεί μέσα στα 2101 και στο κέντρο της Αθήνας. Τον ε γνώρισα πριν σαράντα χρόνια, σε ένα εργασιακό κάτεργο, υπό την διεύθυνση ενός cattivo
maestro. Εκεί

κι απ' αυτόν, μάθαμε από κοινού, ότι συχνά είναι άλλο πράγμα είναι η βιτρίνα και άλλο το σκοτεινό βάθος του μαγαζιού.

Τότε, το παλικάρι, ...τέλος πάντων, ο δίπλα όπως προείπαμε, κατοικούσε στην Αλκαμένους. Καλλιτέχνης μεν, μαζεμένος δε. Το πλήρωσε και το ένα και το άλλο.

Τώρα πως αυτοί οι δυο ταίριαξαν και σχεδόν κέρδισαν το φετινό «Αμαζών», που διοργάνωσε η ΦΙΛΠΑ, δεν γνωρίζω. Ταίριαξαν στο ρεγκιουλαριτέ εννοώ, διότι γνωρίζονται από τότε που τα σημερινά 7/10 του ελληνικού πληθυσμού δεν είχαν γεννηθεί ακόμα. Ισοβάθησαν στην πρώτη θέση με ένα αμιγώς γυναικείο πλήρωμα, αλλά επειδή ο Σακαραβαίος των κοριτσιών ήταν παλαιότερος, πήραν την πρώτη θέση, κατά πως προέβλεπε ο κανονισμός. Ο ιδιοκτήτης του Σακαραβαίου, πρέπει να είναι και ο καλλιτεχνήσας την ανωτέρω εικόνα.

Έτσι, οι δικοί μου περιορίστηκαν στη θέση βου, επιτυχία γκράντε δια μια πρωτάρα, η οποία επιπροσθέτως μέχρι πριν κάποια χρόνια έβλεπε

[LADA](#)

και απέστρεφε το βλέμμα:

"

Oooh mon dieu!"

μονολογούσε και το προσωπάκι της, το οποίο, στολίζουν τα γαλανά της μάτια της, ελαφρώς εξινιζεν. Άλλο θέμα αν στις μέρες μας το οδήγησε και το αγάπησε κιόλας, καθώς επληροφορήτην. Τούτη η συμπεριφορά ορίζεται και ως ωριμότητα.

Τώρα πια, πιάνουν τα 120 και οι δυο. Όχι χιλιόμετρα ανά ώρα, όχι. Χρόνια, παρακαλώ, και να είναι καλά μέχρι τα βαθιά τους γεράματα, γιατί τα πρώτα, τα ρηχά, τα διάγουν ήδη, κι ας μην το ομολογούν. Να είναι καλά, να ξαναπάν στο τουγκέδερ και να περάσουν ομορφότερα.

Αυτά τα ολίγα περί του φετινού «Αμαζών». Θα επιστρέψω με μια νοσταλγική ματιά στο παρελθόν, στο επίπεδο του «ράλυ Αμαζών», λίγο πριν το ξημέρωμα, της τελευταίας μέρας του μήνα.